

KUANG, YULIN

Cum să pui capăt iubirii / Yulin Kuang ; trad. din
lb. engleză de Serena Balași. - București : Librex Publishing, 2024

ISBN 978-630-6628-25-4

I. Balași, Serena (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Alexandra Dogaru

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: Marian Busuioc, Evelin Ceciu

How to End a Love Story**Copyright © 2024 by Yulin Kuang****All rights reserved.**

Această lucrare este o ficțiune. Toate numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie rodul imaginației autoarei, fie sunt folosite în mod fictiv și nu trebuie considerate reale. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații existente sau persoane în viață ori decedate este în totalitate o coincidență.

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Librex Publishing.

Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

CUM SĂ PUI CAPĂT IUBIRII

YULIN KUANG

*Traducere din limba engleză
de Serena Balași*

Librex Publishing,
2024

UNA PESTE ALTA, înmormântarea surorii ei mai mici e un eveniment destul de plictisitor.

Helen Zhang (cea cuminte, cea deșteaptă, cea *plictisitoare*, după spusele lui Michelle, odihnească-se în pace) stă așezată în primul rând, între părinții ei îndurerați. Dacă Michelle ar fi aici, ar chicoti din cauza a ceva deplasat, cum ar fi aranjamentul floral de pe sicriul ei închis, care se întâmplă să aibă un aspect falic. Dacă Michelle ar fi aici, ar fi bătut agitată din picior, dornică să fumeze pe furiș o țigară în baie, plănuiuindu-și deja fuga la un *afterparty*. Dacă Michelle ar fi aici, *acum n-ar mai fi, naibii, atât de multă liniște*.

Mama lui Helen tremură printre hohote înăbușite de plâns și strânge atât de tare mâna dreaptă a fiicei care i-a mai rămas, încât Helen nu și-o mai simte, în timpul discursului de bun-venit al pastorului. Tatăl ei privește pierdut la șevaletul de lemn pe care se află fotografia lui Michelle din clasa a X-a. Privirea îi alunecă mai întâi spre jaluzelele banale de la fereastra bisericii (nu este pentru prima dată când Helen își dorește ca ei să fi fost catolici, de dragul atmosferei), apoi spre pantofii pastorului. Tata se uită peste tot unde nu există cineva care să-l privească, la rându-i.

Helen și-a epuizat propriile lacrimi în primele 48 de ore, tremurând și plângând singură în camera ei, ca o vietate rănită și mută, până când ochii săi deveniră niște fante umflate, meditănd asupra unor întrebări existențiale mult prea mari pentru

a fi exprimate prin niște cuvinte patetice. Fântâna a secat și n-a rămas decât o groapă crescândă, plină de resentimente care amenință să o înghită cu totul. Urăște comentariile banale ale pastorului care încearcă să dea un *sens* vieții scurte a lui Michelle, urăște lacrimile mamei, urăște lipsa de lacrimi a tatei, poate că se urăște până și *pe sine*, dar *de ce?* Pe bune, dacă e ceva pe care *ar trebui* să fie supărată în momentul de față, acea persoană e *Michelle...*

O ușă din spatele bisericii se deschide scârțâind – o persoană îndoliată care a întârziat – și o întepătură bruscă în ceafă îi spune lui Helen: *el e*.

Șapte înăbușite străbat culoarul și, chiar dacă Helen își impune să nu întoarcă ușor capul, să nu se uite, mama nu e chiar atât de pierdută în durerea ei încât să nu observe schimbarea bruscă a atenției celor din încăpere. Se întoarce și scoate un *geamăt* teatral, iar Helen nu se poate abține să nu se simtă jenată.

Helen se întoarce și, da, îl vede cu ochii ei, e *Grant Shepard*, *Grant Fucking Shepard*. *Șeful clasei, regele balului, iubitor de petreceri, de prieteni, de profesori și de fotbal american. Și ucigașul surorii mele.*

Această ultimă parte pare puțin probabil să poată fi dovedită în fața unei instanțe judecătorești – au existat destui martori oculari care să sugereze că Michelle Zhang, în vârstă de 16 ani, a sărit în mod intenționat în fața SUV-ului lui Grant Shepard, în vârstă de 18 ani, vinerea trecută, la scurt timp după ora două dimineața (provocând, de asemenea, un blocaj în trafic îngrozitor pe Șoseaua 22). Au existat suficiente „cuvinte-cheie de căutare” în istoricul browserului lui Michelle pentru a confirma acest lucru. Și cea mai umilitoare lovitură pentru părinții lor: în raportul toxicologic au existat suficiente dovezi pentru a justifica folosirea sintagmei *tineret cu probleme* în știrile locale.

Se refereau la Michelle, nu la Grant.

Toată lumea îl compătimea pe Grant: cât de trist, cât de tragic, cât de *egoist* din partea acestei fete – practic, o străină, o elevă oarecare de clasa a X-a, cu o pornire sinucigașă – să facă așa ceva,

să silească un tânăr strălucit ca el să trăiască cu gândul că a ucis accidental pe cineva pentru tot restul vieții sale strălucitoare și atât de promițătoare.

— *Tu?!* spune mama, stând în mijlocul culoarului, cu gura căscată, de parcă ar fi într-o tragedie greacă.

Grant Shepard stă nemișcat, de parcă ar exista doar pentru a fi supus exclamațiilor consternate ale mamelor îndoliate și privirilor holbate ale mătușilor și unchilor chinezi de vârstă mijlocie.

Arată exact așa cum Helen și-l imaginează – purtând un pullover bleumarin peste o cămașă albă, scrobită, ca și când după asta s-ar duce la o ședință a consiliului studentesc ca să discute despre teme de serie de absolvire. Cravata are un nod impecabil, părul lui șaten închis e frumos pieptănat, iar el arată prea bine – prea tânăr, prea chipeș și prea *viu* – pentru a i se îngădui să fie în această încăpere.

Grant aruncă o privire prin biserică cu ochii săi căprui și blânzi. Știe că a făcut o greșală venind aici, ea își poate da seama de asta. Probabil a crezut că va fi în regulă, că ei vor înțelege de ce el și-ar dori să-și prezinte omagiile, poate-poate a crezut și că ei l-ar ierta.

Ce orgoliu supradimensionat trebuie să fi avut ca să-și imagineze că prezența lui ar fi dorită aici.

— *Nu*, spune mama lui Helen, cu niște buze albe, dar ferme.

Grant ridică mâinile, aproape împăciuitor.

— N-am vrut să...

— Ea vrea să pleci, spune în cele din urmă Helen, cu o voce fermă. Acum.

Ochii lui Grant se îndreaptă spre Helen. Își apleacă ușor capul în semn de înțelegere. Când se întoarce să plece, adaugă un soi de „îmi pare rău” mormăit.

Totul este atât de teatral, încât pe Helen o mănâncă să-i strige din spate, când el se retrage: *Și să nu-ți mai arăți niciodată fața aia stupidă pe aici!*

Ca și când ar fi într-un film, nu într-o biserică prezbiteriană la care ei nu mai veniseră de peste șapte ani.

Dar nu pare să merite, în condițiile în care este atât de puțin probabil ca și cei de tipul lui Grant Shepard să se mai întâlnească vreodată cu familii îndoliate de tipul familiei Zhang – mame îndurerate, tați care se eschivează, mătuși și unchi care bârfesc și tot așa.

În schimb, Helen o conduce pe mama ei înapoi la bancă. Pe măsură ce înaintează pe culoar, dă cu privirile de portretul zâmbitor al lui Michelle.

Pun pariu că ți-a plăcut, gândește Helen, provocându-și sora să răspundă. Pun pariu că asta a fost partea ta preferată din întreaga înmormântare.

2

După treisprezece ani

MARȚI DIMINEAȚĂ, CÂND SUNĂ TELEFONUL, Helen știe deja că va primi vești bune. Agentă ei literară, Chelsea Pierce, obișnuiește să-i trimită veștile proaste doar prin e-mail, sub forma unor cuplete compătimitoare – *nu le-a plăcut; dă-i dracu'* –, dar pune mâna pe telefon când e de dat vești bune.

— Sper că nu-ți mai place apartamentul tău, pentru că vei merge la Hollywood!

Helen râde și simte imediat cum o inundă un val de energie prudentă. *Nu te entuziasma prea tare, actele nu sunt semnate, totul se poate nărui în orice moment.*

A devenit superstițioasă. Când a publicat prima carte din ceea ce avea să devină seria *Ivy Papers*, și-a spus: *Nu te bucura încă, s-ar putea ca oamenilor să nu le placă sau, mai rău, poate că nimeni nu o va citi.* Când cartea a devenit un bestseller, iar *New York Times* a pus-o pe o listă de preferințe din categoria *young-adult*, ea s-a temperat: *Asta nici nu prea contează, cartea e la fel cum era și înainte să ajungă pe listă, și-apoi, dacă n-o să le placă a doua carte?*

Întreaga ei carieră de până acum ar putea fi trasată de la un gând precaut la altul, până la anunțul că niște oameni creativi de la Hollywood îi vor transforma cărțile despre niște adolescenți de liceu morocănoși care ascund secrete academice întunecate într-un serial TV mai sexy și ușurel.

— Ce faci cu sindromul impostorului? îl întrebase ea, odată, la un brunch festiv pe un autor mult mai renumit și mai experimentat.

— Păi, de la un anumit punct încolo, acesta devine indecent, i-a spus el.

După șase săptămâni, când deschide ușa noului său apartament de la malul apei, vizavi de Santa Monica Pier (toate cheltuielile de întreținere din timpul pregătirilor și al producției vor fi suportate în totalitate de către studio, plus diurnă), Helen se gândește că poate a atins acel *punct anume*.

Locuința vine gata mobilată în bejuri scumpe și miroase ca un hotel de ultimă modă. Soarele de sfârșit de septembrie se strecoară prin ferestrele din podea până în tavan, care se deschid spre balconul ei privat, iar Helen se întreabă dacă nu cumva aici ar putea să devină o cu totul altă persoană, genul de persoană care are o rutină de dimineață și pace interioară. La ultimul etaj se află o zonă comună, pe care o poate rezerva pentru petreceri (Helen nu cunoaște destui oameni în acest oraș încât să organizeze o petrecere, cu toate acestea, dă politicoș din cap spre administratorul clădirii), iar fereastra de la bucătărie dă spre terasa vecinei sale temporare, Frances McDormand, laureată a premiului Oscar.

— Tipic L.A., spun prietenele ei de pe Coasta de Est când le povestește.

— Cine? spune mama ei în timpul primului lor FaceTime de pe cele două coaste diferite ale Americii.

— Frances McDormand, mamă, oftează Helen, în timp ce își despachetează cumpărăturile. E, gen, o actriță, ar trebui să o știi. Apare în...

Helen face o pauză, întrucât mintea ei șterge brusc din existență întreaga carieră ilustrată și premiată a lui Frances McDormand. A jucat în *Domnișoara Pettigrew*, dar mama n-a văzut filmul ăsta.

— Cred că a jucat rolul reginei în ceva. Oh, și ea e mama din *Moonrise Kingdom*!

— N-o știi, spune mama. În fine. Ce pregătești pentru cină?

Helen își recită cu conștiinciozitate meniul de la cină – *ceva ușor, încă am de cumpărat câteva oale și tigăi, da, o să adaug și ceva verde, mersi, mamă* – și e răsplătită cu alte 40 de minute de comentarii îngrijorate despre istoria cutremurelor din comitatul Los Angeles.

— Dacă se deschide pământul, o să sar direct în el, așa că totul se va întâmpla rapid și fără durere, spune Helen, în timp ce își termină de mâncat bolul de orez prăjit cu roșii și ouă.

— Nu-ți mai face atâtea griji. Te iubesc, pa!

Caută „mutare într-un nou apartament în L.A.” pe Spotify și ascultă playlistul bine curatoriat de către altcineva pe sistemul de boxe Bluetooth ultraperformant.

Helen n-a fost niciodată suficient de cool pentru a fi „o împătimită a muzicii”. Preferă să lase asta în seama străinilor de pe internet care au trecut prin aceleași momente distincte din viață, demne de o coloană sonoră – „o dimineață plăcută de octombrie petrecută în bucătărie” sau „conducând spre viitorul meu nesigur” – sperând că oamenii ăștia îi vor spune exact care melodii ar evidenția cel mai bine acele sentimente, la fel cum o face o eșarfă mov pentru ochii verzi.

Pe măsură ce Stevie Nicks cântă despre timpul care o face mai îndrăzneată și copiii care cresc, Helen își agață hainele în dressing în ordinea lungimii lor și se gândește la momentele când viața se aranjează frumos pe capitole.

Călătoritul e un mod de a întoarce pagina, își reamintește Helen, recitând sfaturile terapeutei sale. *Poate că, în sfârșit, vei reuși să scrii ceva nou.*

Helen își șterge din minte acel *poate* cu o hotărâre înverșunată. Speră ca acest capitol să fie unul scurt și productiv.

MIERCURI, CÂND SUNĂ TELEFONUL, Grant știe deja că asta va fi o conversație de rahat.

— Nu trebuie decât să mergi la întâlnire, îl săcăie Fern, agenta lui de televiziune. Ce-i rău în a merge la o întâlnire?

— Nu mi-a plăcut cartea, spune el fără să mintă.

Adolescenții de liceu și viața lor sexuală nu sunt chiar *domeniul* lui, iar Grant spera să pună capăt acestei perioade prelungite de șomaj cu ceva mai interesant, cum ar fi un lungmetraj (pe care îl va termina imediat ce va avea puțin timp liber) sau măcar un contract de dezvoltare pe undeva (nu-i vina lui că a ratat sezonul când se creează noi episoade-pilot pentru că mama lui a angajat niște constructori dubioși care au făcut o treabă atât de proastă, încât Grant a trebuit să-și petreacă toată vara în New Jersey, desfăcându-i și refăcându-i podelele).

— Așadar, nu ai reacționat favorabil la material; nu e ceva ce noi să nu mai fi depășit înainte, spune Fern. Din contră, asta înseamnă că ești un candidat mai bun decât cine știe ce ratat care e obsedat de cărțile astea. Tu îi poți vedea defectele, știi cum să le repari, bla, bla, bla...

— Am fost coleg de liceu cu autoarea, spune el în cele din urmă.

— Asta-i perfect...

— Nu, spune Grant, pe un ton sumbru. Nu e. Ea nu m-a plăcut.

— Ei bine, asta e ridicol, toată lumea te place, spune Fern, asemenea unei mame, părând puțin ofensată în numele lui. În plus, ea n-o să fie la întâlnire; vor fi doar realizatoarea serialului și producătorii principali.

— Eu...

Grant respiră adânc – *inspiră mai mult decât va expira* – și scutură din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum. Trebuie să mai fie altceva. Ce zici de *spin-off-ul*¹ lui Jason? A fost o întâlnire bună, nu-i așa?

— Nu au bugetul necesar pentru un scriitor de nivelul tău, spune Fern pe un ton calm. Și n-o să accepți o reducere de salariu până la nivelul de coproducător, când, în sfârșit, am reușit să ne croim un drum spre funcția de coproducător principal.

¹ *Spin-off*, în original în engleză, se referă la o lucrare derivată, precum o carte, film sau serial, care extinde povestea sau dezvoltă un personaj secundar dintr-o serie originală, explorând noi aspecte ale universului creat.

Profilul IMDb al lui Grant rezumă succint fiecare treaptă a carierei sale de până acum – *scenarist junior, scenarist, scenarist-șef, coproducător, producător, coproducător principal*. Alți scriitori alături de care și-a luat startul în carieră n-au reușit să avanseze de la prima funcție, dar nici nu există prea multe funcții care să îl despartă pe el de ei. Grant știe că nu merită succesul de care s-a bucurat și tocmai de aceea l-a luat mereu ca pe un lucru mult prea precar.

Înghite un Advil și își masează tâmplele.

— Dar lungmetrajele?

— Imediat ce vei avea o propunere de scenariu pentru mine, mi-ar face plăcere să o citesc. Până atunci, tu ești un scriitor pentru televiziune. Câștigi bani pentru amândoi ca scriitor pentru televiziune. Iar acesta este un serial deja stabilit, fără episoade-pilot, produs pentru prestigiu – Grant pufnește în răs la auzul acestui lucru, însă Fern îl ignoră –, un serial TV *extrem de mediatizat*. Toți directorii de studio au fost încântați de materialele tale, iar realizatoarea serialului a citit deja fragmentul tău. Chiar ai de gând să mă faci să le spun că și-au pierdut timpul?

Grant oftează. Știe, într-un fel, că asta e o greșeală, chiar și pe măsură ce îi răspunde lui Fern.

— Bine, o să accept întâlnirea.

În acea seară, își petrece ceva timp căutând-o pe Google pe *Helen Zhang, autoare de cărți young-adult*. Fotografia ei de autor apare prima, iar ea arată mai mult sau mai puțin așa cum și-o amintește, doar că mai în vârstă și mai înstărită. Ochii ei sunt inteligenți și sfredelitori, iar postura îi este la fel de dreaptă ca în acea zi din biserică, la înmormântarea surorii ei. Nu zâmbește – Helen n-a zâmbit niciodată în amintirile lui, așa că asta are sens – iar după atâta timp, el mai poate vedea în ea redactorul-șef rigid și serios al ziarului școlii.

Drumurile lor s-au încrucișat rar înainte de noaptea care i-a schimbat viața pentru totdeauna – Helen ieșea cu gașca de toci-lari obsedați de universitățile Ivy League și îi judeca, nu foarte discret, pe el și pe prietenii lui din echipa de fotbal și din cea de

majorate, dându-și ochii peste cap la întrunirile de încurajare, la festivitățile de început de an și la tot ceea ce îi dăduse un sens vieții lui pe vremea când avea 17 ani.

Iar după aceea... după aceea, Helen nu s-a mai uitat deloc la el. Se uita prin el ori de câte ori ei se aflau în aceeași încăpere.

Grant se gândește la ce-ar zice Fern dacă el i-ar spune că nu poate să accepte acest job din „motive de sănătate mintală”. Apoi râde în sinea lui – Fern probabil că i-ar aminti de ipoteca lui (n-ar fi trebuit să cumpere bungalow-ul din Silver Lake, dar crezuse că serialul *Băieții* va mai dura cel puțin un sezon înainte de anularea sa inoportună), i-ar flutura în față cifre atractive (*minus zece procente*) și i-ar spune că terapia costă bani.

Câteva zile mai târziu, când primește un telefon și i se spune că ei vor să-i ofere jobul, este deja prea târziu ca să mai opună rezistență. Terapia *chiar* costă bani, iar dacă Helen Zhang are o problemă cu faptul că el face parte din echipa de scriitori a serialului său, ei bine...

N-are decât să discute asta cu avocatul lui specializat în divertisment.

3

HELEN FACE NIȘTE EXERCITII de stretching în parcare de la poalele canionului Fryman, unde răcoarea dimineții timpurii stăruie peste toate mașinile ca o pătură umbroasă.

„Sunt îngrozitor de ocupată cu prea multe întâlniri, dar mi-ar plăcea să mă însoțești în drumeția mea de dimineață” scrie în e-mailul primit de la Suraya, realizatoarea serialului. „Cea de la Fryman e una destul de frumoasă, dacă n-ai mai făcut-o nicio dată, și se află chiar lângă casa mea.”

Helen caută adresa din Studio City pe Zillow (achiziționată la un preț modest de 1,3 milioane de dolari în urmă cu nouă ani) și se uită prin toate fotografiile din interior cu o curiozitate indiscretă. O cercetare mai amănunțită dezvăluie că partenera de viață al Surayeri e un „artist mixed media” și că împreună au doi copii drăguți de vârstă școlară.

Se gândește să trimită aceste descoperiri celor mai apropiate două prietene scriitoare ale sale, Pallavi și Elyse. A fost o vreme când Helen ar fi pus acel link Zillow pe grupul lor de discuții fără să se gândească de două ori, iar ele ar fi năvălit asupra acestor noi informații ca niște furnici invitate la un picnic.

Pallavi, Elyse și Helen s-au cunoscut în urmă cu aproape un deceniu, când toate trei erau tinere aspirante, la un eveniment dintr-o librărie supraaglomerată, unde era imposibil să auzi răspunsurile autoarei celebrate din rândurile din spate. Pallavi avea la vremea respectivă un număr modest de numai 20.000

de urmăritori pe YouTube, iar Elyse publicase deja un volum de proză scurtă. Helen fusese asistentă la o editură specializată în antologii academice și visase la ziua când șefii ei aveau să își dea seama că un geniu literar le redactează e-mailurile de planificare.

Nu erau genul de prietene care să se întâlnească în fiecare weekend la masă. Elyse credea că Pallavi era cam disperată. Pallavi credea că Elyse era prea critică. Helen era convinsă că amândouă o considerau prea serioasă pentru a fi distractivă. Însă toate trei au obținut primele contracte de carte la câteva luni distanță una de cealaltă – o coincidență care, la douăzeci și ceva de ani, suna mai mult a ceva sortit să se întâmple, iar prietenia lor a devenit o sororitate strategică. Se întâlneau de mai multe ori pe lună pentru „ședințe de prospectare”, în cadrul cărora făceau schimb de informații despre detaliile carierelor lor de scriitoare în devenire și își răspundeau una alteia la întrebări (*care dintre fotografiile astea de autor mă face să arăt interesantă, mi-ai cumpăra cartea dacă ar avea coperta asta îngrozitoare?*) cu onestitatea unor tinere luptătoare care își respectau reciproc marile ambiții.

În ultimii ani, aceste întâlniri au devenit din ce în ce mai rare, dar ele încă își mai sărbătoreau una alteia lansările de carte, atât în persoană, cât și pe rețelele de socializare, își trimiteau mesaje în care se amuzau pe seama unui *lucru ridicol* pe care o cunoștință comună îl spusese într-un interviu, dezbăteau capturi de ecran ale e-mailurilor primite (*sunt nebună sau noul meu editor mă urăște*) și își făceau timp cel puțin o dată pe trimestru să se întâlnească pentru a bea ceva împreună.

— Acesta este semnul prieteniei la vârsta adultă, spuse Pallavi la ultima lor întâlnire din aprilie. Îmi fac timp să te văd în persoană cel puțin de două ori pe an? Atunci suntem prieteni apropiați. Mai mult de două ori? Atunci suntem practic rude.

Răseseză toate, iar Helen simțise o oarecare ușurare – *așa te simți în viața de adult*.

Dar s-a simțit mai puțin sigură de asta încă de la apariția știrii despre ecranizarea cărții. Le-a trimis amândurora un mesaj în iulie, când a încheiat contractul, și răspunsul primit a fost un

scurt „Bravo! E minunat!” de la Pallavi și un emoji cu confetti de la Elyse. De atunci, le-a văzut de câteva ori pe Instagram ieșind la băut fără ea și s-a întrebat dacă nu cumva i-a scăpat ceva evident și dacă ar putea să le ceară o explicație fără să pară penibil de disperată (*nu*, a concluzionat ea). Le-a propus să meargă toate trei în oraș să bea ceva, dar programele lor nu au reușit niciodată să se alinieze în lunile care au precedat plecarea ei în L.A.

Helen are sentimentul îngrozitor că, dacă ar înceta să le mai trimită mesaje lui Pallavi și Elyse, ele nu o vor mai contacta niciodată.

Ea crede că acesta e genul de lucru despre care ar putea vorbi cu o soră – *una adevărată*, nu una de genul celor dintr-o „familie aleasă”. Genul de soră care crește odată cu tine și înțelege fără explicații *de ce* creierul tău defect pare că nu poate să proceseze dinamica ușor schimbătoare a unui cerc social, fără să aibă un sentiment dramatic de tragică disperare. Dar apoi, Helen bănuiește că n-ar simți pierderea acestor prietene la fel de acut dacă ea încă ar mai *avea* o soră cu care să vorbească și își forțează gândurile să se îndrepte în altă direcție, înainte de a le putea urma pe un coridor vechi și periculos.

Capitol nou, probleme noi.

Când Helen o zărește pe Suraya, producătoarea serialului, apropiindu-se de ea („În sfârșit! Întâlnirile pe Zoom nu surprind esența unei persoane, nu-i așa?”), îi este greu să nu se simtă impresionată și măgulită că această femeie ocupată și importantă vrea să răspundă de realizarea serialului ei. Suraya e mai scundă în realitate, fapt pentru care este cu atât mai impresionant cât de dificil este să ții pasul cu ea.

— Tu ești geniu creativ, evident, cele 40 de săptămâni pe lista bestsellerelor vorbesc de la sine, spune Suraya, în timp ce ele trec pe lângă o ceată bine îmbrăcată de tineri influenceri care merg în aceeași direcție. Și suntem atât de norocoși să te avem în camera scriitorilor.

Helen ceruse să primească un loc în camera scriitorilor în timpul întâlnirilor inițiale cu producătorul serialului, crezând că

răspunsul va fi *nu* – agenta ei i-a istorisit povești de groază despre autori care se luau la harță cu scenariștii responsabili cu adaptarea cărților lor, despre proiecte care se destrămau pentru că un autor *nu stătea în banca lui* și nu-i lăsa pe experți să gestioneze lucrurile.

— Putem întreba, dar eu nu aș insista, o sfătui cu tact Chelsea. Poate fi dificil să privești cum te rescrie o cameră plină de scenariști.

Helen fusese surprinsă când Suraya a spus imediat că da, le-ar face mare plăcere să o aibă alături de ei în cameră.

— Am citit toate cărțile de scenaristică pe care mi le-ai recomandat, spune Helen acum, dornică să arate că și-a făcut temele. Și știi că vor exista unele schimbări față de cărți. Promit că n-o să fiu superpretențioasă sau enervantă în legătură cu asta.

Suraya flutură o mână prin aer.

— Fii pretențioasă și enervantă dacă e ceva important pentru tine, ăsta e rolul tău în cameră. Apără-ți cartea atunci când noi ne îndepărtăm prea mult de ea. Nu ne folosește la nimic să depunem atâta muncă, iar cititorilor tăi să le displacă tot ce am făcut.

Helen aprobă din cap.

— Desigur. Dar nu o vor face. Am încredere în tine.

Suraya râde, privind-o ușor neîncrezătoare pe Helen.

— Ce frumos din partea ta să spui asta, răspunde ea. Totuși, dacă aș fi în locul tău, nu m-aș hazarda să afirm asemenea chestii cu dezinvoltură în acest oraș.

— Este L.A. chiar atât de rău?

Helen știe că dă impresia de țărăncuță nevinovată. Dar oamenii oricum vor presupune acest lucru despre ea, așa că ar putea la fel de bine să se folosească de asta.

— E un oraș al industriei divertismentului, ceea ce, dacă ești la fel de obsedat de muncă așa cum sunt eu, e un lucru bun, îi explică Suraya. Doar că aici, oamenii au felul acesta de a fi foarte prietenoși de la bun început și uneori uiți că interesele voastre nu sunt neapărat aceleași și apoi te trezești dintr-odată că apari în *Deadline* – o publicație despre industria noastră, dacă încă nu

o citești, ar trebui să începi să o faci – fiindcă proiectul tău s-a destrămat din cauza unor „conflicte de creativitate”.

— Oh, spune Helen, neștiind ce să mai adauge.

Suraya se uită la ea cu luare-aminte.

— Amândouă ne dorim ca acest serial să fie bun. Amintește-ți asta, atunci când lucrurile pe care le spunem în cameră te fac să simți că o iei razna.

— Așa voi face. Dar asta n-o să se întâmple. Mă simt norocoasă doar pentru simplul fapt că sunt aici, insistă Helen și conștată că vorbește serios.

— Oh, ce drăguț, dar totuși se va întâmpla, râde Suraya, când ele ajung în susul pantei. Sunt o persoană foarte enervantă atunci când petreci prea multe ore cu mine, ceea ce tu vei face. Iar asta sunt doar eu. Mai avem alți șase scriitori în cameră, iar acesta este un număr prea mare de oameni pentru a *nu* trece prin câteva crize interpersonale în următoarele 20 de săptămâni.

— Abia aștept să-i cunosc pe toți, spune Helen.

— Sunt grozavi, spune Suraya și flutură o mână prin aer. Asistenta mea organizează o cină și o ieșire în oraș înainte de a da startul în cameră, astfel încât să nu intri acolo fără să fi cunoscut pe nimeni. Ești entuziasmată? Ai emoții?

Helen dă din cap.

— Mă trec toate sentimentele. La fel ca în prima zi de școală.

E destul de sigură că acesta este un răspuns sincer, deși nu e convinsă că *sentimentele* reprezintă cea mai bună categorisire pentru toate firele încâlcite de gânduri din capul său. *Are nevoie* ca lucrurile să iasă bine. *Are nevoie* să demonstreze că a fost o decizie bună să-și abandoneze viața din New York pentru un an sabatic la Hollywood. *Are nevoie* să elimine acest blocaj mental nepofit, care o face să înceapă și apoi să renunțe la a mai scrie propuneri de cărți pentru noi serii *young-adult* de mare audiență, cu o frecvență atât de alarmantă, încât i-a adus-o în discuție terapeutei ei. „Și dacă nu mai am alte povești?”, o întrebuse ea, punându-și în același timp (în mod stupid și jenant) întrebarea „Cine sunt eu, dacă nu o scriitoare de succes?”.

Suraya zâmbeste.